

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΙΛΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΥΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiastoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2013

Α' ΛΟΥΚΑ

Φωκά ιερομάρτυρος, επισκόπου Σινώπης. Φωκά Του κηπουρού,
Ισαάκ και Μαρτίνου μαρτύρων.

Ἔτος 6^{ον} Τεύχος 264

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή ο Ευαγγελιστής Λουκάς μάς περιγράφει την κλήση του Πέτρου, του Ιακώβου και του Ιωάννη. Ο Χριστός, αφού χρησιμοποίησε το πλοίο του Πέτρου για να κηρύξει στο λαό, τον διατάζει να ρίξει στη θάλασσα το δίχτυ. Κι εκείνος, παρά τον κόπο της προηγούμενης νύχτας, που μάλιστα δεν είχε αποδώσει καρπούς, από σεβασμό και υπακοή προς τον Διδάσκαλο έριξε τα δίχτυα στη θάλασσα και έπιασε τόσα πολλά ψάρια, που ήρθαν και ο Ιάκωβος με τον Ιωάννη με το δικό τους πλοίο να βοηθήσουν στην ανέλκυση των ψαριών, που γέμισαν και τα δύο πλοία σε βαθμό που σχεδόν να βυθίζονται. Μπροστά σε τούτο το αδιαμφισβήτητο θαύμα, που γέμισε δέος και κατάπληξη όλους τους ψαράδες, ο Πέτρος πέφτει και προσκυνεί τον Ιησού. Και ο Κύριος τον καλεί στο εξής να γίνει αλιέας ανθρώπων, να γίνει δηλαδή μαθητής Του και απόστολος του Ευαγγελίου. Χωρίς δεύτερη σκέψη, τόσο ο Πέτρος όσο και ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, παράτησαν στην ακτή και τα πλοία τους και τα ψάρια και ακολούθησαν τον Χριστό, αποδεχόμενοι την πρόσκληση που τους έκαμε.

Στην διήγηση αυτή βλέπουμε κάποια στοιχεία της προσωπικότητας των αγίων Αποστόλων, τα οποία όχι μόνο διέκρινε ο Χριστός προκειμένου να τους προσκαλέσει να γίνουν μαθητές Του, αλλά αποτελούν και απαραίτητες προϋποθέσεις για τον καθένα μας, προκειμένου να είναι και να λογίζεται χριστιανός. Και αυτά δεν είναι άλλα από την απλότητα της καρδιάς, την υπακοή στο θέλημα του Θεού, την πίστη και την προθυμία.

Ο Χριστός ζητάει από τον Πέτρο να ρίξει πάλι τα δίκτυα στη θάλασσα. Ο απλός ψαράς της Γεννησαρέτ με απλότητα, χωρίς να προβάλλει αντιρρήσεις ότι είναι αδύνατον τέτοια ώρα να πιάσουν ψάρια, υπακούει στην προτροπή του Χριστού. Χωρίς να σκεφτεί τον κόπο, πρόθυμα «χαλαίει» το δίχτυ και όταν βλέπει το μέγεθος του θαύματος, με πίστη πέφτει και προσκυνεί τον Χριστό. Η Πίστη του πάλι είναι που του υπαγορεύει, όπως και στους άλλους δύο φίλους του ψαράδες, πρόθυμα και χωρίς ενδοιασμό να εγκαταλείψουν τα πάντα και να ακολουθήσουν τον Διδάσκαλο.

Αν κοιτάξουμε την ιστορία της Εκκλησίας θα διαπιστώσουμε ότι τα στοιχεία αυτά, η πίστη δηλαδή, η απλότητα, η υπακοή και η προθυμία, είναι κοινά σε όλους τους αγίους, σε όλους εκείνους τους ανθρώπους που έβαλαν πάνω από τον εαυτό τους το Χριστό και την Εκκλησία. Είναι τα χαρακτηριστικά εκείνα που τους επέτρεψαν να ζουν και να κινούνται επάνω στη γη και παράλληλα να είναι πολίτες του Ουρανού. Είναι τα στοιχεία εκείνα που έχουμε όλοι μας ανάγκη προκειμένου να μη χάνουμε τον

προσανατολισμό μας μέσα στον ωκεανό της ζωής και της βιοπάλης και να μην καταποντιζόμαστε από την καθημερινότητα.

Η ζωή μας χρειάζεται πίστη. Χωρίς την πίστη στο Θεό, ο κάθε άνθρωπος τελικά μένει μόνος του επάνω στη γη, έρμαιο των περιστάσεων και των πειρασμών του βίου. Χωρίς την πίστη δεν έχει ούτε πυξίδα στη ζωή του, ούτε άγκυρα, δεν έχει δηλαδή ούτε προσανατολισμό αλλά ούτε και στήριγμα από το οποίο να παίρνει δύναμη. Και η πίστη δεν είναι μια αφηρημένη έννοια, αλλά η βεβαιότητα ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Θεάνθρωπος Σωτήρας μας, ο φίλος μας και ο αδελφός μας.

Χωρίς πάλι την απλότητα της καρδιάς ούτε η πίστη μπορεί να εδραιωθεί ούτε το θαύμα στη ζωή μας να γίνει. Αν αρχίσουμε να αμφιβάλουμε και να διερωτόμαστε για τα μυστήρια του Θεού, αν προσπαθούμε με τα δικά μας μέτρα να κρίνουμε και να κατανοήσουμε το θέλημά Του, αν αρχίσουμε να αμφιβάλουμε ότι είναι δίπλα μας και ότι έχει τη δύναμη να πραγματοποιήσει το θαύμα στη ζωή μας, τότε τίποτα δεν μπορεί να γίνει. Αν δεν έχουμε την παιδική απλότητα να δεχτούμε ότι για τον Θεό τα πάντα είναι δυνατά, τότε δυστυχώς και η ίδια μας η πίστη σταδιακά θα εξασθενεί και θα χαθεί.

Η υπακοή και η προθυμία πάλι είναι αλληλένδετες. Ο Χριστός μάς καλεί όλους να Τον ακολουθήσουμε, να γίνουμε μαθητές Του, να ακούσουμε τον λόγο Του και να Τον μιμηθούμε στην πορεία Του μέσα στον κόσμο, που συχνά δεν Τον δεχόταν και δεν Τον δέχεται, να συσταυρωθούμε μαζί Του, να ζήσουμε τέλος μαζί Του το φως και τη χαρά της Αναστάσεως. Δεν μάς υποχρεώνει, αλλά δείχνει το δρόμο σε αυτούς που θέλουν να Τον ακολουθήσουν. Άρα η υπακοή στο θέλημα του Θεού μπορεί να εννοηθεί μόνο όταν γίνεται με προθυμία, όχι καταναγκαστικά, ούτε από φόβο, αλλά με ζέση ψυχής, με χαρά, με διάθεση αγωνιστική.

Όλα αυτά τα στοιχεία, πίστη, απλότητα, υπακοή στο θέλημα του Θεού και προθυμία, είναι τα απαραίτητα εφόδια για τη ζωή μας. Είναι εκείνα που δεν θα μας αφήσουν να αποπροσανατολιστούμε μέσα στην κακία και τους πειρασμούς του κόσμου, και θα μας οδηγήσουν στο φως του Χριστού. Αρκεί να θέσουμε τον Χριστό ως πρώτη επιλογή στη ζωή μας και να μιμηθούμε τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, οι οποίοι «ἀφέντες πάντα ἠκολούθησαν αὐτῶ».

π. Χερουβίμ Βελέτζας

Βίος Αγίου Ιωάννη του Νεομάρτυρα του εξ Αγαρηνών

Ο Άγιος Ιωάννης ο Νεομάρτυρας ο εξ Αγαρηνών εορτάζει στις 23 Σεπτεμβρίου.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Νεομάρτυς γεννήθηκε γύρω στο 1790 μ.Χ., στην Κόνιτσα της Ηπείρου. Γεννήθηκε ο Ιωάννης και ανατράφηκε από γονείς σεβείς και αλλοθρήσκους. Ήσαν δυστυχώς Μωαμεθανοί. Γι αυτό και τον ονόμασαν Χασάν. Ο πατέρας του, μάλιστα, ήταν και Δερβίσης, δηλαδή Τούρκος ιερωμένος και θρησκευτικός αρχηγός του τόπου εκείνου. Επόμενο, λοιπόν, ήταν να ανατραφεί και ο Ιωάννης σαν Μωαμεθανός.

Όταν ο Χασάν έγινε είκοσι ετών παλληκάρι, άφησε την πατρίδα του την Κόνιτσα και ήλθε στα ξακουστά Γιάννενα. Εκεί στα Γιάννενα ακολούθησε τα ίχνη του πατέρα του. Έγινε και αυτός Δερβίσης. Στα Γιάννενα ο νεαρός Δερβίσης έμεινε αρκετό καιρό.

Αυθέντης, διοικητής και εξουσιαστής της Αιτωλοκαρνανίας ήταν τότε ο τρομερός καπετάνιος του Αλή Πασά, ο Γιουσούφ Αράπης. Αυτός ο Γιουσούφ Αράπης ήταν γνωστός και φίλος του πατέρα του Ιωάννου. Γι αυτό, όταν έφθασε στο Αγρίνιο ο νεαρός Κονιτισιώτης Ιωάννης, ο Γιουσούφ τον υποδέχθηκε με μεγάλη χαρά. Ο ζήλος του ήταν μεγάλος και τα χαρίσματά του, τα προσόντα του ήσαν πολλά. Γι αυτό και έγινε το δεξι

χέρι του άρχοντα Γιουσούφ Αράπη. Ήταν ένα από τα σπουδαία πρόσωπα του τόπου. Ο νέος Δερβίσης έμεινε κοντά στον Γιουσούφ Αράπη αρκετό καιρό και στελλότανε συχνά σε υπηρεσίες εκτός του Αγρινίου.

Την εποχή εκείνη άρχισε να γίνεται μια αγία μεταβολή μέσα του. Ο μακάριος αυτός νέος, αν και ζούσε στο σκοτάδι και την πλάνη του Μωαμεθανισμού, εν τούτοις είχε ψυχή καλή. Αγαπούσε κατά βάθος την Χριστιανική θρησκεία. Πολλές φορές νήστεψε, όπως και οι Χριστιανοί. Έκανε και άλλα θρησκευτικά καθήκοντα. Είχε όμως στην καρδιά του και τον φόβο, μήπως τον καταλάβουν οι Τούρκοι και βρεθεί σε κίνδυνο. Μετά όμως από δύο χρόνια έγινε αλλαγή των αρχηγών της Αιτωλοακαρνανίας. Και έτσι ο μεν Γιουσούφ Αράπης πήγε στα Γιάννενα, και αντ' αυτού έλαβε την εξουσία της Αιτωλοακαρνανίας ο Σουλεϊμάν μπέης ή Βρυώνης. Ο Ιωάννης δεν ακολούθησε τον αφέντη του Γιουσούφ, αλλ' ούτε τον διάδοχό του Σουλεϊμάν. Έμεινε απλώς στην επαρχία της Αιτωλίας. Γύριζε τώρα ντυμένος, με Χριστιανικά ενδύματα. Ζούσε καθ' όλα Χριστιανικά. Δεν είχε όμως πάρει ακόμα το Άγιον Βάπτισμα. Πήγε στην Ιθάκη και εκεί αναγεννήθηκε διά του θείου βαπτίσματος και πήρε το όνομα Ιωάννης. Εκεί κατηχήθηκε αρκετά από τον Πνευματικόν του και δίδαχθηκε τον λόγον του Θεού και την Ορθόδοξη ζωή.

Γύρισε κατόπιν ο μακάριος Ιωάννης στο Ξηρόμερο. Αυτός ο πρώην Δερβίσης, έγινε τώρα αγροφύλακας και μπήκε στην δούλεψη του άρχοντα Πάνου Γαλάνη. Στο χωριό αυτό απεφάσισε να νοικοκυρευτεί. Γι αυτό παντρεύτηκε μια σεμνή και πιστή κόρη. Πάντως προφυλαγότανε από τους Τούρκους και πρόσεχε. Γι αυτό τον περισσότερο καιρό κρυβότανε. Σ' αυτό τον βοηθούσε και το επάγγελμα του αγροφύλακα. Σπάνια ανέβαινε στο χωριό. Και τότε πήγαινε μόνο, για να λειτουργηθεί και να κοινωνήσει. Παρακολουθούσε τότε με ευλάβεια την θεία λειτουργία και, με συντριβή και κατάνυξη άκουγε τα θεια λόγια.

Ο Πατέρας του στην Κόνιτσα είχε χάσει τα ίχνη του και δεν ήξερε τίποτα για τον υιό του. Ανησυχούσε πολύ. Κατά το 1813 πληροφορήθηκε, ότι ο υιός του αρνήθηκε τη θρησκεία του Μωαμεθανισμού. Έστειλε μάλιστα δύο Δερβίσιδες δικούς του στον Μαχαλά, για να προσπαθήσουν με διάφορα ταξίματα και υποσχέσεις να τον απομακρύνουν από τον Χριστιανισμό και να τον επιστρέψουν στην πλάνη του Μωαμεθανισμού. Αυτοί πράγματι, μετέβησαν στον Μαχαλά και έμαθαν που ήταν το σπίτι του και πήγαν σ' αυτό. Αυτός όμως δεν θέλησε καθόλου να τους δει, ούτε να τους ακούσει. Αυτοί μιλούσαν και αυτός γύριζε το πρόσωπο του αλλού. Τότε οι Δερβίσιδες, πού είδαν την περιφρόνηση, ντροπιάστηκαν και αναχώρησαν άπρακτοι. Έπειτα από αυτό, ένας καταραμένος Τούρκος από τον Μαχαλά νερολόγος, νεροκράτης στο επάγγελμα, κατήγγειλε τον Ιωάννη στον Μουσελίμη του Αγρινίου.

Ο Μουσελίμης Ελμάς, μόλις διάβασε τα γραφόμενα, ταράχθηκε ολόκληρος από τον θυμό του. Έγινε θηρίο ανήμερο. Αμέσως κάλεσε τον Κριτή και τον Μουφτή, τον νομοκράτορα δηλαδή. Τούς ανακοίνωσε την υπόθεση και έστειλε στρατιώτες, για να συλλάβουν τον νεαρό Ιωάννη. Πράγματι. Αυτοί πήγαν στο Μαχαλά, τον συλλάβανε, τον δέσανε και τον παρουσίασανε έτσι δεμένο στο δικαστήριο του Αγρινίου. Ο Μουσελίμης πρώτα με επιθετικό τρόπο και ύστερα με κολακείες και καλοπιάσματα προσπάθησε να αλλάξει τον γενναίο μάρτυρα. Όμως ο Άγιος με παρρησία του απευθύνθηκε: «Αγά μου, το μεγαλύτερο κακό, πού βρίσκει τον άνθρωπο, δεν είναι ο θάνατος. Είναι η πλάνη να μη πηγαίνει στο δρόμο πού βγάζει στον Παράδεισο. Εγώ ζούσα χρόνια και χρόνια πλανεμένος μέσα στο σκοτάδι. Έδωκε όμως ο Θεός και με έφερε απ' το σκοτάδι στο φώς, και στην αλήθεια. Βρήκα το δρόμο πού οδηγεί, στον Παράδεισο. Πώς να βρεθώ τόσο ανόητος και να εγκαταλείψω την πηγή της ευτυχίας μου; Μη γένοιτο σε μένα τέτοιο κακό!».

Ο Μουσελίμης ντροπιασμένος από την απάντηση του νέου, διέταξε να τον ρίξουν

στην φυλακή και εκεί να τον βασανίσουν, όσο μπορούν περισσότερο.

Τον άρπαξαν τότε οι στρατιώτες και του πέρασαν στο λαιμό, μια αλυσίδα σιδερένια, τα δε πόδια του τα περάσανε στο ξύλο. Κατόπιν τον ραπίζανε και τον ραβδίζανε. Του σπάσανε τα πλευρά από το ξύλο. Τον κλωτσούσανε και τον κτυπούσανε με χέρια και πόδια. Αλλά όλα αυτά και ότι άλλο τους δίδαξε ο πατέρας τους ο Σατανάς, τα υπέστη όλα ο ευλογημένος ο Ιωάννης με καρτερία. Τα υπέφερε όλα, ψιθυρίζοντας πάντοτε: Ο Θεός, βοηθήσόν με.

Όταν ο Μουσελίμης έμαθε για την ακλόνητη πίστη και εμμονή του νεαρού Ιωάννου στην Χριστιανική θρησκεία, φοβούμενος μήπως ξαναντροπιασθεί, διέταξε να θανατωθεί ο Άγιος με ξίφος. Πράγματι! Οι στρατιώτες τον έφεραν δεμένο στον τόπο της εκτελέσεως. Τον φέρανε στον πλάτανο, πού βρισκότανε στην μέση της λεωφόρου, στον περίβολο της παλιάς εκκλησίας του Αγίου Δημητρίου. Εκεί, πάνω στην χλόη και στα κυκλάμινα, σταμάτησε η συνοδεία. Ο Άγιος τους παρεκάλεσε να λύσουν τα χέρια του για να μπορέσει να κάνει το σημείο του Σταυρού. Δεν του έκαναν όμως τη χάρι. Τότε ο Άγιος στράφηκε στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Αφού έφερε πάλι το βλέμμα του γύρω, τους κοίταξε όλους με συμπόνια!. Ύστερα γονάτισε και ψιθύρισε:

«Μνήσθιτί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη Βασιλεία Σου».

Άστραψε τότε το ξίφος του άγριου δημίου τον κτύπησε βίαια στο σβέρο. Το αίμα πήδησε από το λαιμό του, ορμητικά ολοκόκκινο και Θερμό. Κόκκινη σε κάτω η χλόη. Ήταν ημέρα Τετάρτη, στις 23 του μηνός Σεπτεμβρίου, του έτους 1814. Το τίμιο σώμα του Αγίου δεν τολμούσαν να το πλησιάσουν οι Χριστιανοί. Φοβόντουσαν την οργή των Τούρκων. Διέταξαν, μάλιστα, οι Τούρκοι να μείνει άταφος, για να τον φάνε τα όρνια και τα σκυλιά. Οι δήμιοι κατόπιν έσυραν το σώμα και το έριξαν μαζί με το κεφάλι του μέσα σε ένα ρεματάκι, πού ήτανε πολύ κοντά στην Εκκλησία του Αγίου Δημητρίου. Κάποια όμως ευλαβικά χέρια σήκωσαν το Τίμιο Λείψανο και το έβαλαν σε τάφο, μέσα σε κάποιο κοντινό χωράφι. Ο Μουσελίμης έδωσε την άδεια, να τον ενταφιάσουν, αλλά χωρίς εκκλησιαστικές τιμές. Προφασίστηκε ότι ο Ιωάννης δεν ήταν ούτε Τούρκος ούτε Χριστιανός. Αργότερα, στην πατρίδα του στην Κόνιτσα του έκτισαν φαίνεται Ναό. Οι Τούρκοι όμως τον κατεδάφισαν και έκτισαν στη θέση του Τούρκικο τεκέ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

23 Σεπτεμβρίου	Δευτέρα	<u>7- 9:30 π.μ.</u> Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Η σύλληψη του Τιμίου Προδρόμου. Ιωάννου νεομάρτυρος του εκ Κονίτσης. Θα τεθεί σε προσκύνηση τεμάχιο Ιερού Λειψάνου του Αγίου Ιωάννου του εκ Κονίτσης. 9 – 1 π.μ. Ιερά Αγρυπνία. Παναγίας Μυρτιδιώτισσας, Θέκλας πρωτομάρτυρος, Σιλουανού του Αθονίτου.
24 Σεπτεμβρίου	Τρίτη	<u>6:00 μ.μ.</u> Παράκληση Παναγίας Μυρτιδιώτισσας.
28 Σεπτεμβρίου	Σάββατο	<u>7- 9:30 π.μ.</u> Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Χαρίτωνος ομολογητού, Βαρούχ του Προφήτου.

ΣΤΟ ΝΑΟ ΜΑΣ ΤΕΛΕΙΤΑΙ ΙΕΡΟ ΣΑΡΑΝΤΑΛΕΙΤΟΥΡΓΟ.
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ 7:00 π.μ. – 8:30 π.μ.